

Met het album *Thuis* wil ik iets tastbaars achterlaten, vertelt toetsenist Ton Snijders. “Veel mensen vinden het ‘moeilijke’ muziek, omdat het niet te plaatsen is. Ik houd er van tevoren echter geen rekening mee of iets goed zal verkopen. Ik maak wat ik mooi vind.”

Snijders: “Ik maak wat ik mooi vind”

Dat hij muzikant zou worden, had niemand verwacht. Hijzelf ook niet. “Ik kom uit een onderwijsfamilie en het was logisch dat ik naar de Pedagogische Academie zou gaan. Dat heb ik inderdaad gedaan. Ik wilde destijds - net als mijn vader - sportleraar worden, maar dat is niet gelukt. Ik vond het vreselijk.”

Ton (50) is strenggelovig opgevoed. Hij werd geboren in Lisse en groeide op in het Gelderse Velp. “Mijn ouders waren lid van de pinkstergemeente. Door ons geloof was er heel lang geen tv en radio in huis. Pas op mijn zestiende kocht ik mijn eerste plaat: *Songs in the Key of Life* van Stevie Wonder. Die plaat heb ik grijs gedraaid. Daarna heb ik een soort inhaalslag gemaakt. De Beatles, de Rolling Stones; ik kende ze allemaal niet.”

Ook wat pianospelen betreft is Ton een laatbloeiër. “Ik ben pas op 24-jarige leeftijd naar het conservatorium gegaan toen er een lichte muzikopleiding was. Voor je ontwikkeling als muzikant is het natuurlijk veel beter om heel vroeg te beginnen. ‘Wonderkinderen’ beginnen als ze vier jaar oud zijn. Bij ons thuis

stond wel een piano - mijn ouders speelden allebei - maar ik heb pas les gekregen vanaf mijn elfde jaar. Dat heb ik anderhalf jaar volgehouden. Het klikte helemaal niet tussen mij en mijn lerares, een oude vrouw in een bejaardentehuis. Dat sloot totaal niet aan op mijn belevingswereld.”

Pas jaren later heeft hij de piano teruggevonden. “Ik heb eerst jarenlang gitaar gespeeld in diverse bandjes. Pas in de band The Challengers - dat was ‘relipop’ - ben ik elektrische piano gaan spelen. Dat vond ik fantastisch. Ik had weinig met dat geloof, maar door het spelen in die band is de interesse voor muziek wel aangewakkerd.”

Serieuze muziek

Sinds 1991 werkt hij samen met zanger Frank Boeijen. “Het serieuze muziek maken is bij hem begonnen. Ik ben hem veel verschuldigd. Daarvoor speelde ik in bruiloften- en partijenbandjes. Via Frank ben ik bij Liesbeth List, Youp van

‘t Hek en Stef Bos terechtgekomen.’ Ton maakt bovendien veel muziek voor televisie, onder meer voor Teleac en voor verschillende publieke omroepen.

Ondanks zijn succes blijft hij bescheiden en soms wat onzeker. ‘‘Af en toe kijk ik op mijn eigen website om mezelf weer wat moed in te praten. Of ik luister naar muziekstukken die ik heb gemaakt. Dat heb ik echt nodig. Op zulke momenten vraag ik me af wat ik aan het doen ben. Of waar ik het voor doe. Dat blijft een issue. Ik heb dat ook met optredens. Ik heb twintig jaar ervaring, maar dat helpt niets. Als ik achter de coulissen sta ben ik toch weer zenuwachtig. Je moet je elke keer weer opnieuw bewijzen.’’

Modern klassiek

De composities op zijn nieuwste album is de muziek die hij speelt wanneer hij thuis achter de vleugel zit. ‘‘Dan komt dit soort dingen naar boven’’, glimlacht hij. ‘‘Zwaluw 22, mijn vorige album, heeft eigenlijk dezelfde sfeer.’’ Zijn muziekstukken doen filmisch aan, maar eigenlijk is er geen etiket op zijn stijl te plakken. ‘‘Het heeft wel wat modern klassieke invloeden, onder andere door de bijdragen van violiste Emmy Verhey en de strijkers van The City of Prague Philharmonic Orchestra.’’ De muziek ontstaat op verschillende manieren. ‘‘Ik raak geïnspireerd door instrumenten, maar ook door beelden of indrukwekkende verhalen’’, knikt Ton. ‘‘Dat zit allemaal in mijn hoofd en als ik de dagen erna speel, komt het er uit. Het is echt iets ongrijpbaars...’’ Ton gelooft niet dat het ‘zomaar’ in de lucht hangt. ‘‘Je moet wel in een bepaalde stemming zijn. Of een sfeer creëren waarin componeren mogelijk is. Het gebeurt bijvoorbeeld niet wanneer ik mijn agenda helemaal vol plan.’’

Het nummer *Warm en Loom* was er bijvoorbeeld in één keer, vertelt hij. ‘‘Het was voor mij meteen een liedje met een melodie.’’ *Vrouw van het water* is ontstaan tijdens een soundcheck van Frank Boeijen. ‘‘Er stond een prachtige vleugel, ik ging zitten en speelde meteen het eerste akkoord. Voordat ik het wist waren er ineens vier akkoorden. Later ontwikkelt zo’n stuk zich. Ik neem het mee naar huis en daar werk ik er aan door. Vaak samen met arrangeur Sebastiaan Koolhoven. Hij hield zich vooral bezig met de strijkers- en blazerspartijen. We hebben dagenlang in mijn studio zitten spelen.’’

Nieuwe vleugel

Sinds kort heeft Ton in zijn werkruimte een nieuwe vleugel staan. ‘‘Ik heb bewust gekozen voor een Yamaha C3 vleugel vanwege de prijs/kwaliteitverhouding en door mijn ervaring in diverse theaters met deze vleugel.’’ Yamaha is één van de weinige fabrikanten ter wereld die zelf zijn mechanieken maken. Hierdoor voelt elke Yamaha vleugel hetzelfde aan. ‘‘De ‘speelaar’ van het instrument is echt geweldig’’, beaamt Ton. ‘‘Ik speel op verschillende locaties op een C3 en ze spelen inderdaad allemaal hetzelfde. Normaal gesproken moet een musicus wel een uur wennen aan een ander instrument. Dat is niet het geval bij een C3; een groot voordeel.’’

Hij heeft de vleugel gekocht bij Bender in Arnhem. ‘‘Dat is een betrouwbare zaak die al meer dan 100 jaar bestaat. Je ziet in de krant wel aanbiedingen staan, maar ik vertrouw dat niet. Want waar komen de vleugels vandaan en waar hebben ze gestaan? Ook voor de service heb ik gekozen voor een zaak dicht bij mijn

woonplaats. Ik laat mijn vleugel elke maand stemmen en Bender heeft zelf pianostemmers in dienst.’’

Ton is zeer tevreden over de vleugel. ‘‘In de winkel was ik al erg enthousiast over de klank - warm en toch fris; twinklend in het hoog - en ook in mijn werkruimte klinkt hij prachtig. Dat is toch een gok, maar het heeft gelukkig goed uitgedaan.’’ De sound van Yamaha past goed bij zijn spel, meent Ton. ‘‘Hij heeft een mooie ronde klank.’’ Van een aantal pianostemmers hoorde hij positieve verhalen over de stabiliteit en de gedegen kwaliteit van Yamaha vleugels. ‘‘Hij speelt bovendien heel prettig en het is sowieso een lust voor het oog; hij is prachtig afgewerkt.’’

Elke dag

Ton speelt elke dag op zijn vleugel. ‘‘Soms in situaties van opnames of repetities, maar ook om te studeren of om op nieuwe ideeën te komen. Als ik gewoon voor me uit zit te spelen - wat overigens niet zo vaak gebeurt - dan speel ik graag blues; fijn improviseren over een makkelijk schema. Of ik neem twee mineurakkoorden en probeer daar van alles overheen te spelen. Soms rolt er opeens een idee uit wat ik later kan gebruiken in een nieuwe compositie.’’

De muziek op het album *Thuis* geeft je - als je goed luistert - een kijkje in het leven van Ton. De titel van de cd is ontstaan tijdens een gesprek met een goede vriend. ‘‘Het podium is twintig jaar lang meer mijn thuis geweest dan mijn huis in Velp. Dat is de afgelopen jaren enorm veranderd. Ik voel me thuis nu erg op mijn gemak. De naam van het album heeft ook te maken met een muzikaal thuiskomen. Op *Thuis* ben ik meer mezelf dan op mijn vorige cd *Zwaluw 22*.’’

